

A Kúria a Pintérné dr. Szekerczés Anna ügyvéd által képviselt felperesnek - a Pál és Kozma Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Kozma Anna ügyvéd által képviselt I. rendű alperes és a ... Önkormányzati Hivatal (mint a ... Körjegyzőség jogutóda) II. rendű alperes ellen fegyelmi határozat hatályon kívül helyezése iránt a Székesfehérvári Munkaügyi Bíróságon 1.M.228/2010. szám alatt megindított és a Székesfehérvári Törvényszék 3.Mf.21.207/2012/21. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az I. és II. rendű alperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Kúria a Székesfehérvári Törvényszék 3.Mf.21.207/2012/21. számú ítéletének azon rendelkezését, mellyel a 22/2007.(I.25.) fegyelmi ügyben hozott határozatot megváltoztatta és a hivatalvesztés fegyelmi büntetést az előmeneteli rendszerben a várakozási idő 2 évvel való meghosszabbítása büntetésre enyhítette, s megállapította, hogy a felperes köztisztviselői jogviszonya jogellenesen került megszüntetésre, azt 2010. március 15. napján kell megszűntnek tekinteni, továbbá kötelezte az alperest 4.385.221,- Ft és késedelmi kamatai levonással terhelt, továbbá 3.781.087,- Ft levonásmentes összeg, illetve 624.000,- Ft elsőfokú és 185.000,- Ft másodfokú perköltség megfizetésére, hatályon kívül helyezi, s e körben az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes keresetét elutasító rendelkezését helybenhagyja. A másodfokú ítélet egyéb rendelkezését nem érinti.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 185.000,- Ft (Száznyolcvanötezer forint) másodfokú perköltséget, valamint az alpereseknek személyenként 20.000,- Ft (Húszezer forint) felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás szerint a felperes 1970-től állt I.rendű alperes Polgármesteri Hivatalának jogelődjénél, illetve a II. rendű alperesnél alkalmazásban a Községi Tanács V.B. titkáráként, majd jegyzőként. A 2006. évi önkormányzati választásokat követően az új képviselő-testület a bizalom hiányára tekintettel kezdeményezte a felperes közszolgálati jogviszonya közös megegyezéssel történő megszüntetését, e körben

azonban megállapodás nem jött létre a felek között. A Polgármesteri Hivatal tevékenységének törvényessége vonatkozásában átfogó vizsgálatot rendeltek el, majd a vizsgálati anyag ismeretében 2007. január 25-én hét ügyben fegyelmi eljárás lefolytatását rendelte el a képviselő-testület a jegyzővel szemben. Vizsgálóbiztosként az alpolgármestert jelölték ki, egyben a jegyzőt a fegyelmi határozat kihirdetéséig felfüggesztették állásából.

A felülvizsgálati eljárás tárgyát képező 22/2007.(I.25.) számon indult ügy tárgya a 2003. március 18-án I.rendű alperes Polgármesteri Hivatala által megkötött életbiztosítási szerződés volt, melynek biztosítottjaként a felperes került megjelölésre, s amelynek havi díját a szerződéskötést követően folyamatosan utalta a hivatal az ... Biztosító Rt. részére. Ezzel kapcsolatban azt rótták a felperes terhére, hogy a szerződéskötésről a képviselő-testületet nem tájékoztatta, annak tárgyában képviselő-testületi döntés nem született, továbbá ezen tétel a költségvetés személyi juttatások rovatában nem szerepelt, a díjfizetéshez kapcsolódó számlákat a dologi kiadások között könyvelték. A fegyelmi tanács 2007. március 12-én kelt határozatával hivatalvesztés fegyelmi büntetéssel sújtotta a felperest, s megállapította, hogy a több évtizednyi gyakorlattal rendelkező jegyzőnek tisztában kellett lennie azzal, hogy ilyen jellegű juttatásokat rendeletben kell szabályozni. A felperes erről nem tájékoztatta a testületet. Az életbiztosítás semmilyen formában nem jelent meg a testületi ülések jegyzőkönyvében, s maga a jegyző sem vitatta, hogy sem az előterjesztést, sem a szavazást nem rögzítette a jegyzőkönyv. Megállapították továbbá, hogy a 2003, 2004, 2005. és 2006. évi költségvetés tervezésekor a képviselők az életbiztosítást nevesítve nem láthatták, miközben egyéb juttatások (pl. ruházati költségtérítés, üdülési hozzájárulás, stb.) tételeken szerepeltek abban.

A felperes a fegyelmi eljárások, valamint azok keretében hozott határozatok jogszerűtlenségét kifogásolva a munkaügyi bírósághoz fordult és a közszolgálati jogviszonya megszüntetése jogellenességéhez fűződő anyagi és nem anyagi igényei érvényesítése érdekében keresetet nyújtott be a munkaügyi bíróságon. Annak megállapítását kérte, hogy a fegyelmi eljárásokat vele szemben jogsértően folytatták le, illetve a 28/2007.(I.25.) fegyelmi eljárásban kiszabott megrovás fegyelmi büntetés és a 22/2007.(I.25.) számú eljárásban meghozott hivatalvesztés fegyelmi büntetés hatálytalanítását kérte. Az alperesek a kereset elutasítását és a felperes költségekben való marasztalását indítványozták.

A Székesfehérvári Munkaügyi Bíróság 1.M.228/2010/45. számú ítéletével I.rendű alperes Képviselő-testületének 28/2007.(I.25.) számú, megrovás fegyelmi büntetést kiszabó határozatát hatályon

kívül helyezte és a fegyelmi eljárást megszüntette, az I. és II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet ezt meghaladóan elutasította. Ítélete indokolásában megállapította, hogy a jegyző tekintetében a munkáltató az a költségvetési szerv, amelynek keretei között a feladatát végezte, függetlenül attól, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója elkülönülve a munkáltatótól, a kinevezésre jogosított önkormányzat képviselő-testülete volt. Ebből következően a jegyző munkáltatójának maga a Polgármesteri Hivatal minősül, ezért a közszolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésére alapított igények a Polgármesteri Hivatallal szemben érvényesíthetők, így az I. rendű alperessel szemben a kereset elutasításának volt helye.

A biztosítási szerződéssel kapcsolatos fegyelmi ügy vonatkozásában a munkaügyi bíróság kifejtette, hogy a fegyelmi eljárás megindítására nyitva álló határidők megtartottak és egyéb eljárási szabálysértés sem volt megállapítható. Rögzítette, hogy az értékelendő tényeket a felek egyezően adták elő, így nem volt vitatott, hogy a felperes és a korábbi polgármester javára kötött biztosítási szerződés tekintetében nem volt a képviselő-testületnek ezzel kapcsolatos döntését és jóváhagyását igazoló dokumentum és a költségvetésben és annak tervezetében sem volt nevesítve az összeg. I. rendű alperes Képviselő-testületének 6/2001.(X.25.) számú rendelete nem tette lehetővé a tárgydőszakban juttatás biztosítását. Bár a képviselő-testület egyes tagjai informálisan tudomással bírtak a szerződés megkötéséről, a több évre szóló több százezer forintos kötelezettségvállalás bizonylati alapja hiányzott. Az önkormányzat 2003-2006. évi költségvetése bár az egyes juttatások jogcímét részletesen rögzítette, nem nevesítette a biztosítási szerződéssel kapcsolatos vállalást, a tartós kötelezettségvállalás a költségvetésből nem tűnt ki. A képviselő-testületi tagok számára ilyen módon sem volt az nyomon követhető, a biztosítási díj összegeket az egyéb jogcímen megjelölt tételeken belül számolták el. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a jegyző ez ügyben tapasztalható eljárása megalapozta a legsúlyosabb fegyelmi büntetés kiszabását függetlenül attól, hogy milyen módon végezte korábban munkáját.

A felperes fellebbezése és a II. rendű alperes csatlakozó fellebbezése folytán eljáró Székesfehérvári Törvényszék 3.Mf.21.207/2012/21. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta a szerint, hogy a 22/2007.(I.25.) számú fegyelmi ügyben hozott határozatot megváltoztatva hivatalvesztés fegyelmi büntetést az előmeneteli rendszerben a várakozási idő 2 évvel való meghosszabbítása büntetésre enyhítette, s megállapította, hogy a felperes köztisztviselői jogviszonya jogellenesen került megszüntetésre, azt 2010. március 15-én kell megszüntetni. Kötelezte a II. rendű alperest levonással terhelten 4.385.221,- Ft és késedelmi kamatai, levonás-mentesen

3.781.087,- Ft, továbbá 624.000,- Ft elsőfokú perköltség megfizetésére. Megállapította továbbá, hogy a 19/2007.(I.25.) és a 24/2007.(I.25.) számon indult fegyelmi ügyekben hozott eljárást megszüntető határozatok jogsértőek. A felperesnek az I. rendű alperes felé fennálló elsőfokú perköltség fizetési kötelezettségét nem érintette, a II. rendű alperes felé fennálló kötelezettségét pedig mellőzte. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. Kötelezte a felperest, hogy az I. rendű alperesnek 190.500,- Ft perköltséget fizessen meg, míg a II. rendű alperest, hogy a felperesnek 185.000,- Ft másodfokú perköltséget fizessen meg.

A másodfokú bíróság az eljárása során beszerzett bizonyítékok alapján a tényállást azzal egészítette ki, hogy I. rendű alperes Önkormányzatának Polgármesteri Hivatala életbiztosítási szerződést kötött az ... Biztosító Rt-vel. A kiállított 80027856/7. számú kötvény tanúsága szerint a szerződés biztosítottja és lejártakor a kedvezményezettje a felperes volt, akinek halála esetén kedvezményezettnek a házastársa minősült. A szerződés kezdetének 2003. március 18-át tüntették fel, s a szerződés 2013. április 1-jén járt volna le. Az éves biztosítási díj kezdetben 120.000,- Ft volt, amit havi rendszerességgel 10.000,- Ft-os részletekben fizettek.

A másodfokú bíróság beszerezte ... település költségvetési és zárszámadási rendeleteit, az azok elfogadását igazoló képviselő-testületi jegyzőkönyveket, s a kapcsolódó előterjesztéseket. Ezek alapján megállapította, hogy a biztosítási díj fizetési kötelezettség az I. rendű alperes költségvetési és zárszámadási rendeleteiben nevesítve nem szerepel.

A másodfokú bíróság megalapozatlannak tartotta a felperes azzal kapcsolatos kifogását, hogy a képviselő-testület a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményét megsértve indított és folytatott le vele szemben több fegyelmi eljárást. A 22/2007.(I.25.) számú fegyelmi ügygel kapcsolatban nem találta megállapíthatónak a vizsgálóbiztos és a fegyelmi tanács tagjainak elfogultságára történő felperesi hivatkozást, s megállapítása szerint a fegyelmi eljárás megindítására mind az objektív, mind a szubjektív határidőn belül került sor.

A kötelezettségszegés fennállta vonatkozásában megállapította, hogy a felperes által sem vitatottan a felperes nem tájékoztatta a képviselő-testületet a szociális-kulturális juttatásokról szóló rendelet módosításának szükségességéről, holott végzettségénél fogva tudnia kellett, hogy e nélkül a juttatás jogszerűsége vitatható, így megállapítható, hogy a terhére rótt kötelezettségszegést elkövette. A másodfokú eljárásban nem bizonyosodott be az a felperesi állítás, hogy a képviselő-testület tagjai a költségvetési, illetve zárszámadási rendeletből nyomon követhették az életbiztosítással kapcsolatos

kötelezettségvállalást, hiszen az abban nevesítve nem szerepelt. Az előterjesztéshez kapcsolódó munkaanyagban időnként részletezték az egyes személyi kiadások fajtáját, ezek között azonban nem volt fellelhető a felperes javára teljesítendő életbiztosítás. Mivel a felperes volt a rendeletek előkészítésének szakmai felelőse, e hiányosság a terhére róható.

A büntetés arányossága vonatkozásában megállapította, hogy bár a képviselő-testület üléseiről készült jegyzőkönyvek nem tartalmazzak adatot arról, hogy tárgyalták e juttatást, illetve döntést hoztak abban, a meghallgatott képviselő-testületi tagok ennek megtörténtéről egymásnak ellentmondó nyilatkozatot tettek. A másodfokú bíróság perdöntő jelentőséget tulajdonított **R.M.** vallomásának, aki azt mondta el, hogy benne az a meggyőződés alakult ki, hogy „az önkormányzatnál tudtak a biztosításról”. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az egyes tanúk vallomásának összevetéséből az a következtetés vonható le, hogy a képviselő-testület többségének akaratával egybeesett a szerződéskötés és a díjfizetés, az ellen nem tiltakoztak. A felperes terhére tehát csak az róható, hogy nem teremtette meg azokat a kereteket, feltételeket, hogy a testület a törvényi előírásoknak, alaki követelményeknek megfelelő döntést hozzon. A felperes lényegében két adminisztratív jellegű mulasztást követett el, amellyel nem állt arányban a kiszabott hivatalvesztés fegyelmi büntetés, így azt a másodfokú bíróság enyhítette.

A munkáltató személye vonatkozásában helytállónak ítélte az elsőfokú bíróság döntését, miszerint a II. rendű alperest kell a felperes munkáltatójának tekinteni, csak vele szemben támasztható anyagi igény még akkor is, ha az I. rendű alperesi képviselő-testület intézkedése bizonyult jogellenesnek, helyette ugyanis a munkáltató köteles helytállni. Egyéb olyan jogviszony nem állt fenn, ami alapja lehetne az önkormányzat marasztalásának, ezért az alperesek egyetemleges kötelezése szóba sem jöhetett, így az I. rendű alperessel szembeni kereset megalapozottan került elutasításra. A másodfokú bíróság a jogellenes jogviszony-megszüntetés jogkövetkezményeit ezért a II. rendű alperessel szemben alkalmazta.

A jogerős ítélet ellen az I. és II. rendű alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben kérték, hogy a Kúria a másodfokú bíróság ítéletének az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztató részében helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben és marasztalja a felperest a felülvizsgálati eljárás költségében. Álláspontjuk szerint a fegyelmi eljárás idején hatályos köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény (Ktv.) 23-31. §-a tartalmazza a köztisztviselők előmenetelére vonatkozó szabályokat, így azt, hogy milyen várakozási idő elteltével léphet a köztisztviselő magasabb

besorolási fokozatba. E rendelkezések nem vonatkoznak a jegyzőre, akinek illetményét a Ktv. 45. § (2) bekezdése alapján kell meghatározni. E rendelkezés nem besorolási fokozatokat állapít meg, hanem a település lakosságszámától függően az illetményalap meghatározott szorzataként határozza meg a jegyző illetményét. Mivel a jegyző tekintetében nem kerül alkalmazásra az előmeneteli rendszer, az illetmény a jogviszonyban eltöltött időtől függetlenül kerül megállapításra. Az alperesek szerint a másodfokú bíróság által megállapított fegyelmi büntetés a felperesre nézve értelmezhetetlen, alkalmazhatatlan, az semmilyen hátrányos következményt nem jelent és sérti a Ktv. 50. §-ának rendelkezését. A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes fegyelmi vétséget követett el, így nem vitás, hogy vele szemben fegyelmi büntetés kiszabásának van helye, amely azonban nem lehet végrehajthatatlan és olyan, ami semmiféle hátránnyal nem jár.

Ezen túl hivatkozott arra is, hogy a jogerős ítélet megalapozatlan, megállapításai sértik a Ktv. 50-56. §-ait, továbbá a helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény (Ötv.) 36. §-ának rendelkezéseit, a másodfokú bíróság a Pp. 206. §-ába ütközően tévesen és okszerűtlenül értékelte és mérlegelte a rendelkezésére álló bizonyítékokat. Álláspontja szerint kellő alap nélkül értékelte a másodfokú bíróság azon személyek tanúvallomását, akik azt állították, hogy a 2003. év elején egy testületi ülésen az életbiztosításról tárgyaltak és szavaztak, mivel azt semmilyen okirati bizonyíték nem támasztotta alá. Kellő alap nélkül állapította meg a jogerős ítélet azt is, hogy a képviselő-testület tudott arról, hogy a biztosítási díjat rendszeresen fizetik, s az ellen egyetlen képviselő sem tiltakozott, ezt bizonyítékok nem támasztották alá. A másodfokú bíróság maga állapította meg azt, hogy a képviselő-testületi tagok a költségvetési, illetve zárszámadási rendeletről nem tudták nyomon követni e kötelezettségvállalás sorsát.

Álláspontjuk szerint az ügy megítélése szempontjából nem bír döntő jelentőséggel az, hogy az életbiztosítási szerződés megkötése kinek a tudtával történt, mivel a testületi határozat hiánya önmagában azt eredményezte, hogy az életbiztosítási szerződés megkötésére és a díj fizetésére éveken keresztül jogsértő módon került sor. A felperes magatartása nem tekinthető „két adminisztratív jellegű mulasztásnak”, mivel az sérti az Ötv. 36. § (3) bekezdését és ... Község Képviselő-testületének 6/2001.(X.25.) számú rendeletét is. A kötelezettségszegés megítélése körében álláspontjuk szerint nem tulajdonítható annak jelentőség, hogy korábban hogy végezte a felperes a munkáját a közszolgálatban, s merültek-e fel vele kapcsolatban kifogások, mivel a perbeli ügyben terhére rótt kötelezettségszegés önmagában olyan súlyú, amellyel arányban állt a kiszabott büntetés. Vitatták azt is, hogy a felperes korábban kifogás nélkül végezte volna munkáját.

A felülvizsgálati kérelem utalt továbbá olyan eseti döntésekre, ahol hasonló súlyú kötelezettségszegések esetén a kiszabott hivatalvesztés fegyelmi büntetést jogszerűnek ítélte a Legfelsőbb Bíróság. Vitatta a jogviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeként megállapított anyagi kötelezettségek tekintetében is a jogerős döntést.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében „a felülvizsgálati kérelmek elutasítását”, a jogerős ítélet hatályában való fenntartását és az alperesek költségekben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint a Ktv. 23. §-a szerint őt, mint köztisztviselőt is be kellett sorolni, a 31. § (4) bekezdése alapján pedig előmenetelére az általános rendelkezéseket megfelelően alkalmazni kell. A törvény nem tartalmaz olyan rendelkezést, hogy a Ktv. 50. § (2) bekezdése b), d), vagy e) pontja alkalmazását a jegyző vonatkozásában kizárná, így a jogerős ítélet nem jogszabálysértő. Az előmeneteli rendszerben a várakozási idő 2 évvel történő meghosszabbítása, mint fegyelmi büntetés az ő esetében is értelmezhető, alkalmazható, mivel ha újabb közszolgálati jogviszonyt létesített volna, úgy a kiszabott fegyelmi büntetést az adott közigazgatási szervnél kellett volna végrehajtani. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság a Pp. 206. §-a (1) és (2) bekezdésének megfelelően mérlegelte a rendelkezésére álló bizonyítékokat és helyes következtetéseket vont le abból. A marasztalási összegek is megfelelnek a jogszabály rendelkezésének.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Az alperesek felülvizsgálati kérelme a következők szerint alapos.

A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése értelmében kizárólag a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta. A felperes felülvizsgálati kérelme, illetve csatlakozó felülvizsgálati kérelme hiányában a felülvizsgálati eljárásában irányadónak kellett tekinteni azt a jogerős ítéleti megállapítást, miszerint a felperes a 22/2007.(I.25.) számú fegyelmi ügyben terhére rótt fegyelemsértést elkövette, a közszolgálati jogviszonyból eredő kötelezettségét vétkesen megszegte.

A fegyelmi büntetés a fegyelmi vétséget elkövető köztisztviselővel szemben alkalmazott joghátrány. A büntetések nemeit a törvény tételesen felsorolja, a fegyelmi tanácsnak a törvény szabta keretek között kell kiválasztania, hogy az adott magatartás elkövetése milyen nemű és súlyú hátrányos jogkövetkezménnyel járjon. A kiszabott fegyelmi büntetésnek arányosnak kell lennie a fegyelmi vétséggel és alkalmasnak kell lennie arra, hogy mind a vétséget elkövetőt, mind a munkáltató alkalmazásában lévő többi

köztisztviselőt visszatartsa a további jogsértésektől.

A Ktv. 50. § (2) bekezdése sorolja fel, hogy a fegyelmi vétséget elkövető köztisztviselővel szemben milyen fegyelmi büntetések szabhatók ki. A felsorolás valóban tartalmazza az előmeneteli rendszerben a várakozási idő 2 évvel való meghosszabbítása büntetést, amely azt eredményezi, hogy a köztisztviselő a következő besorolási vagy fizetési fokozatot későbbi időpontban érheti el.

Helytállónan hivatkoztak az alperesek felülvizsgálati kérelmükben arra, hogy mivel a jegyzők esetében az illetmény megállapítására a Ktv. 45. § (2) bekezdése alapján a besorolási fokozatoktól függetlenül kerül sor, az előmeneteli rendszerben a várakozási idő meghosszabbítása büntetés súlytalan a jegyző vonatkozásában, figyelemmel arra, hogy mindaz nem eredményezi illetménye emelkedésének megtorpanását, s így valóságos joghátrányt esetében nem jelent. Mivel a másodfokú bíróság által alkalmazott fegyelmi büntetés a felperes esetében semmilyen hátránnyal nem járt volna, a fegyelmi eljárás nem töltötte volna be rendeltetését, ezért az nem jogszerű.

Helytállónan hivatkoztak az alperesek a felülvizsgálati kérelmükben arra is, hogy a perben tényként lehetett megállapítani, hogy - függetlenül a képviselő-testület egyes tagjainak értesüléséről - a biztosítási szerződés megkötéséről képviselő-testületi határozat nem született, s a juttatásokról szóló alperesi rendelet nem került módosításra. A felperesnek, mint az önkormányzat törvényes működéséért felelős jegyzőnek ezzel kapcsolatban jelzési kötelezettsége lett volna az Ötv. 36. § (3) bekezdése értelmében, ennek azonban nem tett eleget. Ugyancsak a felperes terhére róható, hogy 2003-tól 2006-ig a szociális-jóléti, illetve dologi kiadások körében nem került nevesítésre a fizetendő életbiztosítási díj és a képviselő-testület tagjai ezáltal nem szereztek tudomást a kötelezettségvállalásról, illetve nem tudták azt nyomon követni.

Helytállónan érveltek az alperesek felülvizsgálati kérelmükben a tekintetben, hogy okirati bizonyítékok (pl. jegyzőkönyv, határozat) nem támasztotta alá egyes tanúk azon nyilatkozatát, hogy a 2003. elején tartott egyik testületi ülésen tárgyaltak és szavaztak az életbiztosításról és támogatták annak megkötését. Kellő alap nélkül hivatkozott a másodfokú bíróság arra is, hogy a képviselő-testület tagjai tudtak arról, hogy díjfizetés történik, mivel a költségvetési előterjesztések ilyen adatot nem tartalmaztak.

Ugyancsak megalapozott volt az alpereseknek az a nyilatkozata, hogy a perbeli ügy megítélése szempontjából nem lehet döntő jelentőséget tulajdonítani annak, hogy egyes képviselő-testületi tagok akarataival egybe esett-e az a tény, hogy a felperes javára életbiztosítási szerződést kötöttek, mivel a felperes mulasztásából

adódóan a szerződés megkötésére és a díj éveken keresztül történő kifizetésére jogsértő módon került sor. Ezen mulasztások nem tekinthetők úgynevezett adminisztratív jellegű hibának, hiszen azok sértik mind az Ötv. 36. § (3) bekezdést, mind az önkormányzat helyi rendeletét.

A köztisztviselő és különösen az önkormányzat törvényes működéséért felelősséget viselő jegyző a feladatait a köz érdekében a jogszabályoknak és az irányító testületi döntéseknek megfelelően szakszerűen köteles ellátni. Ennek megszegése esetén az elkövetett kötelezettségszegéssel a köztisztviselővel szemben kiszabott hivatalvesztés büntetés áll arányban. [BH 1996.232]

Mindezek alapján megállapítható, hogy a másodfokú bíróság bár az ítélete alapjául szolgáló tényállást jogszerűen állapította meg, a rendelkezésére álló bizonyítékokat helytelenül mérlegelte és kellő alap nélkül jutott arra a következtetésre, hogy a felperes által elkövetett kötelezettségszegéssel nem állt arányban a kiszabott hivatalvesztés fegyelmi büntetés, így ítéletével megsértette a Pp. 206. § (1) bekezdését.

Erre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletnek a felülvizsgálati kérelemmel támadott részét a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságnak a keresetet e körben elutasító ítéletét helybenhagyta.

A pervesztes felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles viselni a II. rendű alperes másodfokú eljárás során felmerült költségét és az alperesek felülvizsgálati eljárási költségét, míg az eljárási illetéket a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2013. október 16.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Sipőczné Dr. Tanczos Rita s.k. előadó bíró, Szolnokiné Dr. Csernay Krisztina s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

kúriai tisztviselő